

violeta tomič

Z vlaka na oder

Obe njeni zgodbi sta zanimivi in vznemirljivi. Igralska in osebna. Violeta Tomič ve, kako je biti na vrhu in tudi, kako je na dnu. Vsaka tri leta odigra pomembno vlogo, vsakih pet let dobi igralsko nagrado. Mož Peter in hči Petra sta njeno najljubše občinstvo in zaveznika.

Njena zgodba ni zgodba o tem, kako je "prišla, videla in zmagala". V spopadu z okoliščinami se je morala veliko bolj potruditi kot marsikdo drug in rešiti več nesporazumov.

Rodila se je v Sarajevu. Ime je dobila po osebi iz Traviate, kajti njen oče je bil glasbenik. Trombentač. Njegovo trombento so ji pozneje vzeli. To menda ni bil instrument za deklice, ki je bila sicer prva članica metliške "pleh muzke". Od sedmega leta je Violeta namreč žive

vela v Metliki. Tja je že prinesla veliko ljubezen do odra. Seveda je hotela biti najprej balerina. Tako lepe so bile...

V Metliki jo je skrbelo, da je ne bo nihče odkril in ne bo nikoli mogla biti igralka. Ko so ji povedali za igralsko šolo, ko je torej ugotovila, da lahko sama pripomore k temu, da bo igralka, je nehala dvomiti. V gimnaziji v Črnomlju je imela nekaj nesporazumov zaradi igralske odločnosti. Upornica in bojevnica za svoj prav, za odločnostjo pa pravzaprav velika občutljivost in sentimentalnost. Violeti kot otroku ni bilo dovoljeno jokati, zato si je solze upala pokazati šele veliko pozneje.

Iz Metlike se je v gimnazijo vozila z vlakom. Ker je imela njena družina gostilno na postaji v Metliki – od tod tudi njene kuharske spretnosti – je imela med železničarji zaveznike v svojih avanturističnih željah in naučila se je voziti vlak. Njen največji podvig je bila vožnja zelenega vlaka iz Ljubljane do Metlike.

Igralstvo je bila njena tako velika želja, da se je prijavila na sprejemne izpite v Ljubljani in v Zagrebu. Tam je bila v ožjem izboru skupaj z Almo Prica, Anjo Šovagović... Vseeno jo je premamila Ljubljana. Sprejeli so jo, čeprav je bila takrat v svoji "črni fazi". Črna oblačila, pesmistična, celo morbidna besedila... Občutek, da se mora upirati in bojevati, čeprav je v resnici svetel in optimističen človek, kot se opiše sama. Njeni sošolci so bili Branko Šturbej, Roman Končar, Milan Štefe, Bernarda Oman, Iztok Mlakar... Profesor France Jamnik je bil trd do nje, toda trši si do Violete, bolj uporna je. Nikakor pokazati, da te je kdo prizadel ali ranil. Ne pokazati, da se je težko preživljati čisto sam. Solze trmaste vodnarke potem tečejo doma...

Za vlogo **Jacinte** v diplomski predstavi **Pohujšanje v dolini Šentflorjan-**

ski je dobila študentsko Severjevo nagrado. Takrat je največ igrala v **Gledališču Sester Scipion Nasice**. To je bilo prijetno, naporno in zelo ustvarjalno obdobje "norosti" in okušanja širine gledališkega sveta.

Svoboda ji je po študiju najbolj ustrezala, toda zgolj od ljubezni in predanosti se ne da živeti. Violeta se je zaposlila v **Mestnem gledališču ljubljanskem**. Veliko igra, vse vloge pa se seveda ne vtisnejo v spomin. Razen če ne gre za tako dobre

predstave, kot **La Discreta Enamorada** ali **Matiček se ženi** (takrat je dobila Severjevo nagrado). To so trenutki, ko "gledališče postane metafizična". In trenutki največjih prijateljev. Eno takšnih je bilo Violetino prijateljstvo s Srečom Špikom.

Z njim in z Borisom Kerčem je igrala v predstavi Evalda Flisarja **Tristan in Izolda**, ki je njena doslej najljubša vloga. Eden tistih metafizičnih trenutkov... Podoben izziv in užitek je bila vloga **Hane** v **Gogi** režiserja Damirja Zlatarja Freya (z njim je delala tudi predstavo Carmina Slovenica). Goga je zgodba o veliki travmi, ki jo ženska nosi v sebi, in to kot tudi znana Freyeva nepopustljivost sta Violeto prisilili k popolni igralski odprtosti in zato prepričljivosti. (Goga ji je prinesla zlato ptico.)

"Gledališče je lahko psihoterapija, če stvari prav pelješ, in pot v norost, če se drugače zasuče," pravi Violeta. Zanj je bil oder vedno prostor, neločljivo povezan z vsem njenim življenjem, toda pri tem je najpomembnejše ravnotežje. Morda je zato do podrobnosti razčlenjena vloga v Violetinem življenju enako pomembna kot neverjetna raznolikost stvari v njeni shrambi...

Violeto dobro poznajo otroci. Najbolj po predstavi **Kdo je napravil Vidku srajčico**, po številnih likih iz risank, ki jim Violeta posoja glas, in zdaj tudi po glasbeni pravljici **Klovn Bing Bang Bong**, ki otroke na glasbenem potepu po svetu uči strpnosti in razumevanja drugačnosti. Med drugimi je Violeti pri tej predstavi pomagala tudi koreografinja Jelena Markovič, prej sicer njena učiteljica flamenca. Še ena od posebnosti Violete Tomič, ki se zdaj pripravlja na vlogo v ljubljanski Operi, se veliko smeje in velikokrat o čem razmisli šele potem, ko to že izreče... In gre domov skuhat večerjo.

SIMONA FURLAN
Slika: **JANE ŠTRAUS**